

Goede Vrijdag - De uitdaging van Kwetsbaarheid - 10 april 2020

Afgelopen woensdag maakte ik deel uit van een online ontmoeting van voorgangers en dominees. Ik merkte het volgende. In deze tijd ervaren voorgangers een tweestrijd: moeten zij nu vooral bemoedigen of moeten zij toch ook uitdagen? We merkten: de omstandigheden zijn per persoon zeer verschillend. Soms zijn mensen in grote stress, zorg of angst - en dan wil je graag en dan moet je ook juist bemoedigen. Maar soms heeft men juist veel tijd, is er zelfs verveling en zijn er eigenlijk nauwelijks zorgen. Dan wil je graag uitdagen. Wat ga jij doen met de tijd en de gelegenheid die je nu hebt - en in deze tijd van bijzondere nood onder de mensen om je heen?

Maar er is niet alleen een verschil in omstandigheden. Mensen zijn als persoon ook heel verschillend en reageren heel verschillend op zoiets als een crisis. De één beleeft gewoon eerder een gevoel van zorg, angst en vindt stress een nare beleving. Terwijl de ander geen moeite heeft met een uitdagende crisis en merkt dat het energie geeft om nieuwe en creatieve dingen te ondernemen.

Moet je als voorganger nu vooral pastoraal zijn - en dus bemoedigen - veel luisteren - zegen toebidden? Of moet je juist ook uitdagen - wijzen op de kansen die God geeft? Moet je daar niet veel meer over spreken?

In het Immanuel Nieuws van eerder deze week stond nogal veel dat behoorlijk uitdagend was. Een oproep om mee te doen aan een gebedswave. We hebben net voor deze online bijeenkomst om 19.00u met een aantal mensen meegebeden met de rest van de wereld. Er stond in dat Immanuel Nieuws ook een link naar een recente boodschap van Herman Boon. Dat was bij uitstek uitdagend. En dat past ook helemaal bij Herman Boon. En er stond iets in over CityShapers en hoe we als vrijwilliger mee kunnen helpen met allerlei goede initiatieven in Corona-tijd. Was dat niet een beetje veel? Kunnen mensen dat er wel bij hebben in deze moeilijke tijd? Velen van ons hebben al zoveel extra met de kinderen thuis en tegelijk ook thuis werken. Dan wil je je daarnaast niet ook nog schuldig voelen over uitdagingen die je niet aangaat. Er moet immers ook nog wat tijd overblijven voor ontspanning en plezier. Dat is ook echt nodig om deze tijd niet te zwaar te beleven.

In het laatste Immanuel Nieuws stond ook een link naar een lied van Elise - haar weergave van het bekende lied "It is well with my soul", dat door Bethel Music in een modern jasje is gestoken. Het lied gaat over een zegen van God diep in ons binnenste, ondanks een extreem moeilijke situatie. Nou, Elise zit zelf ook in een hele moeilijke tijd: huwelijk gestrand, vader overleden, kind ernstig ziek, en nu door de Corona-crisis met haar beide kinderen thuis. En dan ook nog net een nieuwe baan met een werkgever die nogal wat druk zet om toch echt wel de contractuele uren waar te maken. Als ik dat hoor, dan zou ik zou haar alleen maar willen bemoedigen. Ik zou iets willen doen om het lijden en de last bij haar weg te nemen. Maar we moeten blijkbaar ook leren om te gaan met lijden en moeite. De realiteit is vaak toch gewoon dat het leven een worsteling is en dat we moeten volhouden. Juist in deze tijd is er de beleving van zwakheid en kwetsbaarheid. Dat ervaren wij als gelovigen net zo goed als bijna alle mensen in het rijke, welvarende Nederland. Eén van de voorgangers zei in ons online overleg: *"Jongeren hebben veel meer moeite met de isolatie dan de ouderen"* (Hun onbezorgde leventje is opeens verandert!) en hij zei ook: *"Opeens staan de kwetsbare mensen helemaal centraal, en moeten we offers brengen om met hen rekening te houden."* (En sommige rijke Nederlanders hebben daar grote moeite mee!)

Nogmaals, Elise had naar mijn idee uitsluitend bemoediging, zorg en liefde nodig - zoals ook heel veel anderen. Maar toch heb ik haar uitgedaagd om iets van een lied te maken en over haar situatie te vertellen. En die uitdaging leidde tot een lied dat voor velen heel bemoedigend is en zal zijn. Elise durfde openlijk eerlijk te zijn over haar situatie en haar moeite en het gevoel van verlies en gemis. En juist dan ontstaat er meer ruimte om in die situatie Gods nabijheid, liefde en genade te ervaren. En zo kan zij toch iets betekenen voor anderen - ondanks haar eigen moeite.

Ik heb twee vragen voor jou:

1 - Waarin heb jij bemoediging, zorg, troost en genade nodig? Ontvang je dat ook? Ontvang je dat van God? Kun je dat bij God kwijt? Kun je hierover eerlijk spreken met andere mensen - zoals Elise - ook als dat je kwetsbaar maakt? (Neem even tijd. Voel je vrij om in de chat te reageren.)

2 - Maar ook: Waarin ervaar jij juist uitdaging? Heb jij die uitdaging ook nodig? Ervaar je daarin het spreken van God? Wat vraagt God van jou? Wat zijn mogelijkheden juist in deze tijd (zoals Elise wel een lied kon opnemen)? Durf jij risico's te nemen, als God dat van je vraagt en als anderen jou nodig hebben? (Neem weer even tijd. Voel je vrij om in de chat te reageren.)

Ik wil jullie iets voorlezen dat mij enorm heeft geraakt (zie bijlage). Het is een interview met een voorganger van een Franse pinkstergemeente, waar zo'n dertig mensen door Corona zijn omgekomen en ook de voorganger zelf door het oog van de naald is gegaan.

Lijden en ziekte gaan niet aan ons als gelovigen voorbij. Maar als wij God zoeken boven alles en dichtbij Jezus leven - en Hem volgen in alle eenvoud - dan wordt dat leven zo heel anders. En dat leven dat kan niet worden beïnvloed door onze omstandigheden - niet als het virus aan ons voorbij gaat, maar ook niet als we er wel door getroffen worden.

Ik heb Elise gevraagd of ze het lied dat ze eerder heeft opgenomen ook live voor ons wil zingen. Ik hoop dat de verbinding goed genoeg zal zijn, want het is een prachtig lied.

We gaan nu het avondmaal vieren. Staat alles netjes klaar bij jullie thuis met voor ieder een bekertje en een stuk brood of matze? Wilkin vertelde in zijn Jeruzalem filmpjes over zeven keer bloeden - beginnend in de Hof van Gethsemane, waar Jezus bloed zweette en eindigend aan het kruis, toen spijkers door zijn ledematen werden geslagen. Zo staat in Jesaja 53 ondermeer dat de striemen van de lijdende Messias voor ons tot genezing zijn. Dat gaat over die keer dat Jezus werd geïgelseld door Romeinse soldaten en zijn rug tot bloedens toe werd open gehaald. Dat ging dus niet over het lijden aan het kruis zelf. Later is het kruis een Christelijk symbool geworden - soms bijna een soort relikwie. Maar het is de kracht van het bloed en niet van het kruis. Vergeet niet dat velen in die tijd stierven aan een kruis. De Bijbel leert: in het bloed zit het leven. Jezus gaf zijn bloed - Hij gaf zijn leven, zodat wij konden leven! Ik moest daarbij denken aan het oude lied: "Er is kracht, kracht, wonderbare kracht in het dierbare bloed van het Lam."

Misschien is het goed om dit even te onderbreken en sommigen van de luisteraars gelegenheid te geven om heel kort en krachtig hardop Jezus te bedanken voor het offer dat Hij bracht en zijn bloed dat voor ons vloeiide. Als je wilt bidden, type dan je naam in de chat. Dan geef ik je het woord.

Avondmaal vieren is niet zomaar een ritueel. En het is ook meer dan herdenken. Het is een beroep doen op de kracht van het bloed van het Lam. Toen het volk Israel nog in Egypte was moesten zij bloed op hun deurposten smeren. Dat is een beeld van het oordeel dan aan je voorbij gaat. Maar wat Jezus deed was meer dan het oordeel afwenden. Hij bracht genezing! Hij bracht herstel naar Gods beeld! Denk aan dat beeld van vorige zondag - van rups naar vlinder! Die kracht is er niet enkel voor vergeving, genezing, bevrijding. Die is er ook om ons kracht te geven om voor Hem te leven juist ook in een crisis-tijd.

Laten we een beroep doen op die kracht, als we vanavond allemaal thuis en toch ook allemaal samen het avondmaal vieren. Overweeg eens: voor wie is die kracht nodig? Wellicht jouzelf? Maar misschien juist voor anderen: aan wie denk je dan? Schrijf desnoods iets op: Waarvoor heb jij de verlossende en genezende kracht van het bloed van Jezus nodig. Of schrijf namen op van anderen, voor wie jij een beroep wil doen op de enorme kracht van het bloed van Jezus.

Voorlezen tijdens de prediking:

De grootste evangelische pinkstergemeente van Frankrijk hield haar jaarlijkse conferentie vlak voor de corona-crisis. Deze conferentie werd een bron van besmetting in Frankrijk en daarbuiten. Een dertigtal mensen van de gemeente zijn gestorven. Anderen liggen nog in coma of in ernstige toestand in het ziekenhuis.

De voorganger Samuel Peterschmitt, een bekend leider onder de Franse evangelische christenen, werd zelf ook besmet en lag in ernstige toestand in het ziekenhuis. Hij is nu langzaam herstellende. Hieronder een emotioneel, recent interview met hem.

Vraag: Jij bent één van de grote ambassadeurs van het geloof en van het wonder van de genezing. Nu hoor ik je zeggen dat je zo gehuild hebt, toen je hoorde hoe jouw gemeente beproefd werd. Hoe ben je daar mee omgegaan? Wat heeft dat met je gedaan in je hart, in je gedachten ?

Antwoord: Ik ga heel eerlijk me je zijn. Er zijn momenten geweest dat ik me zo slecht voelde dat ik zelfs niet meer kon bidden - niet meer mijn Bijbel kon lezen. Toen heb ik me er rekenschap van gegeven dat het geloof niet is zoals de theologie waarbij wij proclameerden: 'Wij zijn sterk, wij gaan vooruit'.

Maar het geloof manifesteert zich juist ook in zwakheid. God heeft me laten zien dat het niet gaat om die grote manifestaties van geloof. Wij zijn soms arrogant en lijken God te willen voorschrijven wat Hij moet doen. We hebben gepredikt over onderwerpen die we niet van binnenuit beleefd hebben en we hebben gesproken over dingen die we niet begrepen. En soms hebben we met onze uitspraken mensen verpletterd - we hebben hen een schuldgevoel gegeven - we hebben dingen van hen gevraagd die ze niet konden doen.

Maar nu heb ik het geloof leren kennen als iets dat me helemaal afhankelijk maakt van Hem. En dat ik er vandaag nog ben, is geen enkele verdienste boven mijn broeders en zusters die zijn gestorven. Zij hadden hetzelfde geloof als ik.

Beste vrienden, ik heb de indruk een tweede 'wedergeboorte' te hebben meegemaakt. Ik heb God zo anders, zo heel anders leren kennen! Ik heb de indruk dat ik God heb leren kennen in een andere dimensie.

Vraag: Als je nu in een conferentie kunt zijn van christelijke leiders, wat zou dan je boodschap zijn? Wat heb jij geleerd door alles wat je nu hebt meegemaakt?

Antwoord: We moeten teruggaan naar nederigheid - heel veel nederigheid. We zijn te vaak aanmatigend geweest. We hebben over God gepraat alsof we alles over Hem wisten, terwijl Hij het is die ons kent. Maar wij zijn maar klein, heel erg klein. Ik weet nu wat het betekent om naar de woestijn geleid te worden en naar God te luisteren.

Ik heb geleerd dat God werkelijk een Vader is, maar ik heb ook geleerd dat Hij geen 'vriendje' is. Ik voel me zo ongelukkig als ik me realiseer dat we van God Iemand gemaakt hebben die alleen maar zegent, alleen maar geeft, Degene tot Wie we ons richten omdat Hij geeft. We hebben eigenlijk van God onze Dienstknecht gemaakt.

We misten de vreze des Heren. De heiligheid van God is verdwenen uit de kerk. Ik geloof dat, om tot een opwekking te komen, we moeten terugkeren tot die nederigheid. We moeten de grootheid van God erkennen, we moeten erkennen dat we afhankelijk van Hem zijn.

Ik dank God voor deze lockdown waardoor de kerk verplicht om terug te keren naar de eenvoudigheid. We moeten terugkeren naar die Christus die onderwijs gaf, zittend in een bootje aan de rand van het meer van Galilea, zonder opsmuk en uiterlijk vertoon. Alles wat uiterlijk is valt weg. Alles wat nutteloos is valt weg. God zij geloofd voor deze tijd van lockdown.

Vraag: Wat is volgens jou de toekomst van de kerk na deze crisis?

Antwoord: Ik hoor nu veel profetische stemmen die commentaar achteraf geven, maar dat is niet profeteren. En ik zou willen zeggen: vertrouw niet alles wat je hoort zeggen, wees voorzichtig met alles wat gezegd wordt. Ik geloof niet dat dit het einde, de apocalyps is. Het leven zal verder gaan. Want er zijn nog zoveel mensen die nog niet gered zijn. Deze crisis is wel een teken van het einde van de tijden, maar het is nog niet het einde der tijden.

Ik denk dat na deze crisis, na alles wat we beleefd hebben, nadat onze economieën op de knieën zijn gegaan, nadat onze zekerheden en veiligheden weggevallen zijn, veel mannen en vrouwen tot een echt reveil zullen komen. Ik geloof dat veel mannen en vrouwen, die nu zien dat alles waarin ze geïnvesteerd hebben in één dag kan instorten, zullen gaan zoeken naar datgene wat blijft.

Ik richt mij ook tot christenen, die zoveel geïnvesteerd hebben in deze aarde terwijl Jezus heeft gezegd: Zoekt eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid (Matt 6:33). Stop met de dingen van deze aarde te zoeken, stop met de prioriteit te geven aan de dingen die op een dag gaan instorten en die je zult moeten achterlaten. Zoek het koninkrijk van God, investeer in dat koninkrijk, en alle andere dingen zullen u erbij gegeven worden. Zoek God!